

תשכב הצוואה סימן כו-כו הקדושה

עצומה בזה הלשון: "יוצרי ובוראי, אתה צדיק על כל הבא עלי, כי אמת עשית ואני הרשעתי. ואני נותן לך שבח והודאה על זה, יוצרי ובוראי, כי בנדאי לטובתי עשית לי סבה זו", עד כאן. הן על איזה טובה קטנה או גדולה מפל שהפה יוכל וכו' — נתתי לו יתברך שמו הודאה ושבח על הטובה שגמלני — הן על דבר מצוה שזמן לי יתברך שמו, הן על דבר הרשות, כפי שאבאר כמה ענינים בעזרת השם.

ובנדאי כל אדם מזהר על זה, והיא משנה מפרשת בפרק תשיעי דברכות (משנה ה): חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך

על הטובה. לבד פרוש הברטנורא שפרש שקאי גם על השמחה — פשטיות המשנה על-כל-פנים, שחייב האדם לתן שבח והודאה להשם יתעלה על כל הבא עליו גם על הרעה, ופשיטא על הטובה, כלשון המשנה: "כשם שהוא מברך על הטובה" — משמעותו, שהוא דבר פשוט שחייב לברך על הטובה, אלא אשמעינן, שחייב לברך גם על הרעה. והיודע תעלומות יעיד עלי, בני אהובי, שמלבד החיוב מהמשנה הקדושה, שהיא הלכה למשה מסיני, עבדתי עבודה זו בתמידות מגדל אהבת השם יתעלה שהיתה תקועה בלבי בתמידות, נתתי לו, יתברך שמו ויתעלה, הודאות ושבחים בתמידות, הן על הרעות והן על הטובות שעשה עמי. ועתה אציג לכם, בני אהובי, כמה דברים מה שתעלה על דעתי, ומהם תקישו מעצמכם אל הדומה ואת הדומה לדומה, כי רבים הם ואי אפשר לפרטם:

סימן כז

על גדל הטובה שעשה לי יוצרי ובוראי יתברך שמו ויתעלה, שנתן לי חדר מיוחד לעבודתו הקדושה מיום עמדתי על דעתי כידוע לכם, ודבר זה הוא יסוד ושרש לאדם שרוצה לקנות שלמות בעולם הזה השפל. לכן נתתי לו יתברך שמו הודאה על זה בכל עת שעלה על דעתי גדל הטובה הזו, אף כמה פעמים ביום, וההודאה היתה בשמחה עצומה כמה מלא בזה הלשון: "יוצרי ובוראי יתברך שמו, אני נותן לך הודאה גדולה על שנתת לי חדר מיוחד לעבודתך הקדושה, לא כפי

מצו
בכל
על
בני-
נתתי
גם ו
עצומ

ובע

מבין
החוכ
אצל
החוכ
כל ד
וכונת
כי חו
שלא
הליכו
החוכו
בזה ו
והודא
כאן. ו

בכר
?
יתעלה

הצוואה סימן כז-כח הקדושה תשפג

מעשי הטובים, רק למען רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, עד כאן. גם בכל יום בברכה "שעשה לי כל צרכי", נתתי גם-כן במחשבותי הודאה על הדרך המיוחד הנ"ל. גם על כל הבית, שנתן לי בית-דירה לי ולכל בני-ביתי, ובפרט על שנתן לי בית-הכפסא סמוך לשלחני — על כל זה נתתי לו יתברך שמו הודאה בשמחה עצומה מאד במחשבותי בברכה זו. גם בכל עת שהלכתי שחרית וערבית והגעתי אצל ביתי, נתתי הודאה עצומה בפה מלא להשם יתעלה על זה בתמידות. ותזכרו, בני אהובי, בהודאה על זה גם-כן מאד ומאד.

ובעוד שדברתי בענין הליכתי מבית-הכנסת לביתי, אכתב גם-כן עוד עבודתי, בני אהובי, בענין זה, וזה הוא: בכל עת שהלכתי מביתי לבית-הכנסת או מבית-הכנסת לביתי, והייתי מרחק לילה אצל החומה רעועה שעומדת לפל של בית חרב פידוע; הנה, קדם שהגעתי אצל החומה התחלתי להתפלל להשם יתעלה שיציל אותי שלא תפל החומה עלי, והתפללתי בזה הלשון: "יוצרי ובוראי, יתברך שמך בפי כל חי, הצילני שלא תפל החומה עלי ולא על כל אדם שבאת"; וכונתי היתה להתפלל בזה הלשון דוקא, הינו, שלא תפל גם על ערל, כי חשבותי פן יעלילו, חס ושלום, על הקהל הריגתו, שהם גרמו בנזקין שלא תקנו את החומה, והייתי מתפלל תפלה זו בלשון הנ"ל כל עת הליכתי אצל החומה אף כמה פעמים זו אחר זו. ואחר שעברתי משך החומה, נתתי הודאה להשם יתעלה שהציל אותי מנפילת החומה עלי בזה הלשון: "יוצרי ובוראי, יתברך שמך בפי כל חי, אני נותן שבח והודאה לך יתברך שמך, שהצלת אותי שלא נפלה החומה עלי", עד כאן. וכן בכל עת הצטרכות הליכתי אצל החומה הנ"ל אף כמה פעמים ביום, הייתי מתפלל התפלה הנ"ל, גם ההודאה הנ"ל.

סימן כח

בכל עת שהגיע אלי אגרת-שלום מאתכם, בני אהובי, או על השמועה לכד ששמעתי מבריאיותכם הטוב — נתתי שבח והודאה להשם יתעלה בזה הלשון: "יוצרי ובוראי, אני נותן שבח והודאה לך יתברך

תשפד הצוואה סימן כח הקדושה

שְׂמַד, שְׂבִשְׂרַתְּנִי בְּשׁוֹרָה טוֹבָה מִבְּרִיאֹת בְּנֵי וּבְנֵי-בְנֵי. גַּם בַּעַת
 שְׂרָאִיתִי אוֹ הַבְּנֵתִי בְּשִׁכְלִי שְׂאֲתֶם הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַטוֹב בְּעֵינֵי הַשֵּׁם
 יִתְעַלֶּה, בְּכָל דְבָר שֶׁהַבְּנֵתִי שְׂמַגִּיעַ מֵאֲתֶכֶם נַחֲת־רוּחַ לְהַשֵּׁם יִתְעַלֶּה
 מִדְּבַר זֶה, נִתְּתִי שְׂבַח וְהוֹדָאָה בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל בְּחִירַתְּכֶם הַטוֹב
 בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וּבְהַפֵּךְ — לֹא אוֹכַל לְהַמְשִׁיל לְכֶם אֶת גְּדֹל הַצַּעַר
 שְׂגַרְמַתְּם לִי, הַשֵּׁם יִצְיַלְכֶם מִהַעֲנָשׁ עַל זֶה לְכַד. לָכֵן, בְּנֵי אֱהוּבֵי, עַל-
 כָּל-פָּנִים אַחַר פְּטִירְתִי תִתְאַמְצוּ מְאֹד וּמְאֹד לְתַקֵּן מַעֲשֵׂיכֶם בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם
 יִתְעַלֶּה, בְּכַדִּי שְׁלֹא תִגְרַמוּ לִי, חֶס וְשְׁלוֹם, צַעַר גְּדוֹל וְחִרְפָּה גְּדוֹלָה
 בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וּבְפֶרֶט מִבְּטוּל לַמּוֹד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּמִהַעֲדֵר כְּנֹנֶת
 הַתְּפִלָּה שְׂעוּמַדַּת בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם כְּנוֹדָע. וְזֶה לְשׁוֹן הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ
 פְּרִשְׁת בַּחֲקִיתִי (דף קטו:):

"בֵּן יִכְבֵּד אָב" (מלאכי א, ו) — כְּמָה "בֵּן יִכְבֵּד אָב" — כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר:
 דָּאֵת אֱמַר: "כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת
 אֱמָךְ" (שמות כ, יב), וְאוֹקְמוּהָ:
 בְּמִיכָלָא וּמִשְׁתִּיא וּבְכָלָא. הַאי בְּחִיּוֹ,
 דָּאֲתַחֲבִיב בֵּיהּ; בְּתַר דְּמִית, אִי תִימָא:
 הָא פְטוּר מִגְּזָה — לָאו הֵכִי, דְּאֶף-
 עַל-גַּב דְּמִית אֲתַחֲבִיב בִּיקְרָה יִתִּיר,
 דְּכַתִּיב: "כְּבֹד אֶת אָבִיךָ"; דָּאִי הָהוּא
 בְּרָא אֶזְל בְּאַרְחַ תְּקֵלָא (פְּרוּשׁ, בְּדֶרֶךְ
 שְׂאִינוּ יִשְׂר), וְדָאִי מְבַזָּה לְאָבוּי הוּא,
 וְדָאִי עֲבָד לֵה קְלָנָא (פְּרוּשׁ, חִרְפָּה);
 וְאִי הָהוּא בְּרָא אֶזְל בְּאַרְחַ מִישַׁר
 וְתַקֵּן עוֹבְדוּי, וְדָאִי דָּא אוֹקְר לְאָבוּי,
 אוֹקְר לֵה בְּהַאי עֲלֵמָא גַּבִּי בְּנֵי-נִשְׂא,
 אוֹקְר לֵה בְּהַהוּא עֲלֵמָא גַּבִּי קְדֻשָׁא-
 בְּרִיךְ-הוּא, וְקְדֻשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא חִיס
 עֲלֵה (פְּרוּשׁ, לְאָבוּי) וְאוֹתְב לֵה בְּכַרְסִיא
 דִּיקְרָה. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

"בֵּן יִכְבֵּד אָב" — כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר:
 דָּאֵת אֱמַר: "כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת
 אֱמָךְ" (שמות כ, יב), וְאוֹקְמוּהָ:
 בְּמִיכָלָא וּמִשְׁתִּיא וּבְכָלָא. הַאי בְּחִיּוֹ,
 דָּאֲתַחֲבִיב בֵּיהּ; בְּתַר דְּמִית, אִי תִימָא:
 הָא פְטוּר מִגְּזָה — לָאו הֵכִי, דְּאֶף-
 עַל-גַּב דְּמִית אֲתַחֲבִיב בִּיקְרָה יִתִּיר,
 דְּכַתִּיב: "כְּבֹד אֶת אָבִיךָ"; דָּאִי הָהוּא
 בְּרָא אֶזְל בְּאַרְחַ תְּקֵלָא (פְּרוּשׁ, בְּדֶרֶךְ
 שְׂאִינוּ יִשְׂר), וְדָאִי מְבַזָּה הוּא,
 וְדָאִי עֲבָד לֵה קְלָנָא (פְּרוּשׁ, חִרְפָּה);
 וְאִי הָהוּא בְּרָא אֶזְל בְּאַרְחַ מִישַׁר
 וְתַקֵּן עוֹבְדוּי, וְדָאִי דָּא אוֹקְר לְאָבוּי,
 אוֹקְר לֵה בְּהַאי עֲלֵמָא גַּבִּי בְּנֵי-נִשְׂא,
 אוֹקְר לֵה בְּהַהוּא עֲלֵמָא גַּבִּי קְדֻשָׁא-
 בְּרִיךְ-הוּא, וְקְדֻשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא חִיס
 עֲלֵה (פְּרוּשׁ, לְאָבוּי) וְאוֹתְב לֵה בְּכַרְסִיא
 דִּיקְרָה. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

הַגֵּם ט
 א
 הַקְּדוּשׁ
 הַזֶּה הוּא
 לְיוֹצְרוֹ
 מִכָּל מ
 הַתְּפִלָּה
 כִּידוּעַ:
 עַל קִיּוֹ
 מִצְוֹת ו
 שֶׁהַקְּדוּשׁ
 גְּדוֹל בּו
 שְׂאוֹכֵל
 אֶרֶךְ, כּו
 (קְדוּשׁ י
 וְשְׁלוֹם,
 הָעֲלִיּוֹן
 הַנִּלְאֵי אִי
 הַגְּדוֹל ו
 לְצֵלָה, א
 שֶׁל כְּבוֹד
 לְכֹן, בְּנ
 אֵן
 מִתְקַנִּים,
 בְּשִׁבְלֵיכֶן
 לִי כָּל זֶד
 אֱהוּבֵי, ב
 מַעֲשֵׂיכֶם,
 שְׂתַפְּנוּ מ

תשפו הצוואה סימן כט הקדושה

אנשי-כנסת-הגדולה ובהם כמה נביאים, ובכונת ברכות הנהנין ובפרט
 בברכת-המזון שהיא מצות עשה דאורייתא. אף עקר [פונתכם] תהיה
 בתקון כל מעשיכם לשם שמים למען היוצר והבורא יתברך שמו
 ויתעלה זכרו לעד; וגם תהיה פונתכם בשביל קיום מצות עשה שצונו
 הבורא, יתברך שמו ויתעלה, בעשרת הדברות, של כבוד אב ואם, בכדי
 שאזכה בשביל תקון מעשיכם כבוד גדול בעולם העליון, כנזכר לעיל
 מפרש בזהר הקדוש שהעתקתי, הגם שכונה זו היא גם-כן רצון הבורא
 יתברך שמו ויתעלה, שצוה לנו מצות עשה "כבוד את אביך וכו'" אף
 לאחר פטירתם כנ"ל, ותקבלו שכר נפלא בפרטות גם על פונה זו, כי זה
 רצון הבורא יתברך שמו כנ"ל. וכוונתי בטיח אני בכם, בני אהובי, בכל
 הנ"ל. ודי בהערה זו.

סימן כט

בשלב-בשתי בערב-שבת-קדש סמוך למנחה בגדי שבת, נתתי להשם
 יתעלה הודאה גדולה בשמחה עצומה בפה מלא בזה
 הלשון: "יוצרי ובוראי יתברך שמך, אני נותן לך הודאה על שנתת לי
 בגדים חשובים לכבוד שבת-קדש, לא כפי מעשי הטובים, רק ברחמיך
 הרבים וחסדיך הגדולים", עד כאן. כי חשבת בדעתי: כמה צדיקים
 גדולים שאין ערפי מגיע לקרסליהם, חסרים מבגדים כאלה, וחשבת
 בלבי, שודאי מניעת ההודאה להשם על זה למרד ולמעל, חס ושלום,
 ואמרתי הודאה הנ"ל כמה פעמים בעת לבישת הבגדים. גם בחל בעת
 לבישת בגדי חל החשובין לחל, הודיתי הודאה הנ"ל. גם הייתה לי
 בימות החורף בגד מצמר כבשים חם מאד, ובכל עת שלבשתי אותו
 נתתי הודאה להשם יתעלה על שנתן לי בגד זה, כי שערתי בדעתי:
 בודאי בהעדר בגד זה מאתי, יגיע לי צער גדול מקרירות.

ובצעוד שדברתי מקדם בענין ערב-שבת-קדש, עלתה על דעתי גם-כן
 לכתב, בני אהובי, הנהגתי: בעת שקצצתי הצפרנים בכל ערב-
 שבת-קדש, אמרתי בזה הלשון: "אני קוצץ הצפרנים לשם יחוד וכו",
 בכדי שלא אכנס לשבת-קדש מגול בצפרנים גסות". ועת שהשלקתי

א
מ
ש
הי
הו
עו
בז
שנ
אר
אה
יוס
ועי

הגו
שמו
לענו
במד

הגה

ולפע
יתעלה
והודא

הצוואה סימן ל-לא הקדושה תשפו

אותם באש אמרתי בזה הלשון: "יוצרי ובוראי יתברך שמך, אני משליך הצפרנים באש כפי שהזרתני מחכמינו ו"ל (מועד קטן יח.): שורפן — חסיד, לקים מצנת עשה ולא-תעשה שצוינתנו בתורתך הקדושה (דברים לב, ז; יא, א): "שאל אביך ויגדך", "ולא תסור מן הדבר", עד כאן. והשחזת הספין בערב-שבת-קדש כמו שכתב בשלחן-ערוך ברמ"א (סימן רנ, סעיף א) — עשיתי בעצמי, ואמרתי בעת השחזה בזה הלשון: "יוצרי ובוראי יתברך שמך, הריני משחיו הספין לכבוד שבת-קדש כפי שרמזת בתורתך הקדושה בפסוק (שמות טז, ה): 'והכינו את אשר יביאו, ועל-ידי נביאך בפסוק (איוב ה, כד): 'וידעת פי שלום אהלך'", עד כאן. וזה הפסוק מביא הפל-בו בשם ספרי, והובא ב"בית-יוסף" (סימן רנ). ובקשתי מכם, בני אהובי, שתתנהגו גם-כן בכל הנ"ל, ועקר הכוונה בכל הנ"ל לתן נחת-רוח ליוצרנו ובוראנו, יתברך שמו ויתעלה, בדבורנו ובעשייתנו.

סימן ל

הנה מחמת הארכתני בתפלת-שמונה-עשרה, לא הגעתי על-פי-רב לענות קדשה עם הצבור, גם "אמן יהא שמיה רבא" אחר תפלת-שמונה-עשרה בערבית וכיוצא, והיה לי מזה צער גדול. ובעת שהגעתי לענות קדשה או "אמן יהא שמיה רבא" עם הצבור, נתתי תוך במחשבתי הודאה עצומה להשם יתעלה על זה שזכה אותי להודאה זו גם-כן.

סימן לא

הנה היה רגילתי לילך באמצע התפלה לחוץ לנקבים קטנים, ובפרט בעת הארכת התפלה, הינו בשבת-קדש, והיה לי מזה צער גדול; ולפעמים לא הצרכתי לזה כל עת התפלה, ואז הייתי נותן להשם יתעלה שבח והודאה בזה הלשון: "יוצרי ובוראי, אני נותן לך שבח והודאה שהצלתיני מבוטול תפלה ומהצער שלא הצרכתי לילך לחוץ באמצע התפלה", עד כאן.

תשפח הצוואה סימן לב הקדושה

סימן לב

כֹּל דָּבָר שֶׁהֵייתִי נֹצֵרֶךָ לְזֶה מְאֹד וְהָיָה אוֹתוֹ דָּבָר אֲצִלִּי, הֵינּוּ, שְׁלֵל
הַצְּרֻכְתִּי לְחַפְּשׁ אַחַר אוֹתוֹ דָּבָר וְלִשְׁאֹל מְאַחֲרִים, הֵייתִי נוֹתֵן הוֹדָאָה
בְּשִׁמְחָה לְהֵשֵׁם יִתְעַלֶּה בְּזֶה הַלְשׁוֹן: "יּוֹצְרִי וּבוֹרְאִי יִתְבָּרֵךְ שְׁמֶךָ, אֲנִי
נוֹתֵן שְׂבַח וְהוֹדָאָה לְךָ, שְׁנַתַּת לִי כָּל צְרָפִי", וְהֵייתִי כּוֹפֵל הוֹדָאָה זוֹ
בְּפֶה מְלֵא בְּשִׁמְחָה כַּמָּה פְּעָמִים זוֹ אַחַר זוֹ. גַּם בְּדָבָר הַרְשׁוֹת וּבְדָבָר קָל,
הֵינּוּ בַּעַת שֶׁהֵייתִי צְרִיף לְקִנּוּת אֵיזָה דָּבָר, אִף דָּבָר שְׁאִינוֹ חָשׁוּב כָּלֵל,
וְהָיָה בְּיַדִּי הַמַּעוֹת לְקִנּוּת זֶה, כִּי חֲשַׁבְתִּי בְּדַעְתִּי: כַּמָּה צְדִיקִים גְּדוֹלִים
שְׁאִין עָרְפִי מִגִּיעַ לְקִרְסְלֵיהֶם, וְאִין יָדָם מִשְׁגַּת לְקִנּוּת צְרָכֵיהֶם אִף בְּכַמָּה
גְּדוֹלִים, וְאֲנִי אֵינִי חָסֵר מִכָּל. גַּם עַל הַנֶּעֱרַר שֶׁהָיָה מִזְמַן אֲצִלִּי בַתְּמִידוֹת
לְאֵיזָה שְׁלִיחוֹת וְכִיּוֹצֵא, וּבְפֶרֶט בְּדָבָר גְּדוֹל, הֵינּוּ כְּשֶׁנִּסְעַתִּי לְאֵיזָה דָּרָף
וְלֹא הַצְּרֻכְתִּי לִשְׁאֹל בְּגִדִים מְאַחֲרִים וּשְׂאֵר צְרָכֵי הַדָּרָף; וְכֹל־שֶׁכֵּן בְּדָבָר
מִצְוָה, הֵינּוּ בַּעַת שֶׁהֵייתִי צְרִיף לְקִנּוּת צְמוּקִים עַל יַיִן קְדוֹשׁ לְשִׁבְתִּי,
וְהָיָה מוֹכֵן בְּיַדִּי כַּמָּה גְּדוֹלִים עַל זֶה. גַּם בַּעַת קִנְיַת חוּטֵי צִיצִית וְכִיּוֹצֵא,
וְכֹל־שֶׁכֵּן בְּדָבָר גְּדוֹל, הֵינּוּ לְקִנּוּת תְּפִלִּין כְּשֵׁרִים יְקָרִים, גַּם בַּעַת קִנְיַת
הָאֶתְרוּג שֶׁל מִצְוָה קָדָם לְחַג, וְהָיָה בְּיַדִּי כַּמָּה זְהוּבִים עַל זֶה — עַל כָּל
הַנֶּ"ל וְכִיּוֹצֵא הֵייתִי נוֹתֵן הוֹדָאָה עַל זֶה לְהֵשֵׁם יִתְעַלֶּה בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה
כַּנֶּ"ל. גַּם עַל הַמִּשְׁחָזֹת שֶׁהָיָה מִזְמַן אֲצִלִּי לִשְׁחֹז עֲלֵיהָ הַסַּפִּין בְּכָל
עָרֵב־שִׁבְת־קִדְשׁ, הֵייתִי נוֹתֵן הוֹדָאָה עַל זֶה לְהֵשֵׁם יִתְעַלֶּה בְּכָל עָרֵב־
שִׁבְת־קִדְשׁ בַּעַת הַשְּׁחִזָה, שְׁנַתַּת לִי בְּמִצְוָה זוֹ כָּל צְרָפִי. לָכֵן, בְּנֵי אֱהוּבֵי,
בְּבִקְשָׁה מִכֶּם מְאֹד וּמְאֹד שֶׁתִּזְהָרוּ גַּם אַתֶּם בְּעִבּוּדָה זוֹ הַרְמָה, וְאִז
בְּיָדֵי תֵצֵא מִפִּיכֶם כַּמָּה עֲשָׂרִיּוֹת הוֹדָאוֹת בְּכָל יוֹם לְיּוֹצְרֵנוּ וּבוֹרְאֵנוּ
יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה זְכָרוֹ לְעַד.

גַּם בַּעַת שֶׁשָּׂאֵפְתִי הַ"שְׁנוּף־טֶאֶבֶק" נִתְתִּי בְּמַחְשַׁבְתִּי שְׁתֵּי הוֹדָאוֹת
לְהֵשֵׁם יִתְעַלֶּה: הוֹדָאָה אַחַת, שְׁנַתַּת לִי כָּל צְרָפִי; כִּי חֲשַׁבְתִּי בְּדַעְתִּי:
"כַּמָּה אֲנָשִׁים צְדִיקִים גְּדוֹלִים שְׁאִין עָרְפִי מִגִּיעַ לְקִרְסְלֵיהֶם, וְהֵם
אֲבִיוֹנִים גְּדוֹלִים שֶׁהִרְגְּלוּ בְּהַ"שְׁנוּף־טֶאֶבֶק" בְּיוֹתֵר, אִף אֵינָם מְשִׁיגִים
לְפָרוּטָה יְתֵרָה לְקִנּוּת, וּמְשִׁיג אֲנִי צְעָרָם בְּשַׁעַת שֶׁהִרְגְּלוּ לְשִׂאֵף וְאִין
לָהֶם בְּאוֹתוֹ שַׁעַת מַחְמַת חֶסֶד־כֵּיס, וְאֲנִי, בְּעִזְרַת הַשֵּׁם, לֹא נִחְסַר זֶה

לי כ
צרכי
בזה
ברא
שמו
למר
ולא
אחר
שש
בשנו
איך
מה
אתנו
מאז
הוד

עצ
עשי
ממו
רחנ
באו
בכך
להנ
וכיו
שש
ולפ

הצוואה סימן לג הקדושה תשפט

לי מעולם, ואיך לא אתן להשם יתעלה הודאה על זה בעת שנתן לי כל צרכי, מה שלא נתן לאדם שטוב ממני?" והודאה שניה נתתי במחשבותי בזה הלשון: "יוצרי ובוראי יתברך שמך, כל מה שבראת — לכבודך בראת, שיהנו מהם בריותיך", עד כאן; ושמתתי אז באלהותו יתברך שמו וזכרו לעד בהנאת בריאה זו, כי חשבותי בדעתי, שבודאי יהיה זה למרד ולמעל, חס ושלום, להנות מבריאת יוצרי ובוראי יתברך שמו ולא אתן לו הודאה על זה אף במחשבותי. וכבר הרגישו בזה פוסקים אחרונים: ה"לקט" ב"שנוף-טאבק", גם ה"מגן-אברהם" בטאבק ששואבין את העשן לתוך פיהם. והגם שכתבו שאין צריך ברכה על זה בשם ומלכות, על-כל-פנים מי שתקוע אהבת הבורא יתברך שמו בלבו, איך יהנה מפל מה שברא בעולמו בלא הודאה אף במחשבתו? כי כל מה שברא יתברך שמו — לכבודו בראו. לכן, בני אהובי, ידעתי שגם אתם רגילין בזה מאד, ובעזרת השם לא נחסר מכם דבר זה — תזהרו מאד ומאד בכל עת שתשאפו ה"שנוף-טאבק" לתן להשם יתעלה שתי הודאות הנ"ל: הודאה על הנאת הבריאה, והודאה שנתן לכם כל צרכיכם בכל עת הצורך, ואז תהיו עובדי השם באמת.

סימן לג

על כל צער ויסורין שארע לי, צדקתי עלי הדין ואמרת בזה הלשון בשמחה: "יוצרי ובוראי, אתה צדיק על כל הבא עלי, כי אמת עשית ואני הרשעתי" וכו' כנ"ל (סימן כו), עד כאן. הן בצער הפסד ממון, הן על יסורי הגוף, הינו, שהיה לי כמעט בכל יום כאב השנים, רחמנא לצלן, אף בעת שהיה הכאב גדול מאד, שלא היה ביכולתי ללמד באותה שעה מחמת גדל היסורין — הייתי מצדיק עלי את הדין כמעט בכל רגע בזה הלשון: "ואתה צדיק וכו'". ובעת התפלה במקום שאין להפסיק, הייתי מצדיק עלי את הדין במחשבותי ולפי בלשון הנ"ל, וכיוצא בכל היסורין — הן גדול, הן קטן, הינו באיזה הליכה יתרה ששכחתי לטל דבר מה בהליכה הראשונה והצרכתי לחזור בשבילה ולטלה אף דרך מועט — צדקתי עלי הדין על זה בלשון הנ"ל. וכיוצא